

IN MEMORIAM

Zvonimir Osrečki

PAVLE NIKITOVIĆ NIK (1945 – 2008.)

Devetog marta ovaj svet i slikarstvo napustio je Pavle Nikitović Nik. Tri dana kasnije ispraćen je na put praha, u nebeski atelje, u plavetne prostore neba, jednog od simbola njegove umetnosti, u Vaseljenu, gde je i mesto duhu stvaraoca koji je, bavljenje slikarstvom, doživljavao kao Božji dar i Božju kaznu. Shvativši odavno da u slikarstvu postoje tri kapitalna kriterijuma - dobro, lepo i loše – Nik je ceo život, do poslednjeg trenutka i zadnjeg daha, bio u potrazi za „dobrom slikom“ sledeći tako sebi davno zadat zavet. Rođen „tamo gde su planine nebo, potoci putevi, oblaci saputnici, divlje zveri sagovornici: u jednoj durmiturskoj pećini, jedne davne ratne godine...“, teškog i neizvesnog dečastva i burne mladosti, bez okrilja i topline

roditeljskog doma, „među ljudima a sam“, Nik je jedan od onih svedoka čiji život i delo potvrđuju da se, i na putu kojim se ređe ide, može stići do cilja. Slikanje mu je bilo zadato rođenjem. Zvanično se prihvatio kista i boja krajem šezdesetih prošlog veka. No, slikarstvo ga, u tim vremenima, nije u potpunosti ispunjavalo. Želeo je da se dokazuje i na drugim poljima, u drugim granama umetnosti. Šansu za to pronašao je na filmu, u pozorištu i novinarstvu. Platnu, boji i četkama vraćao onda kada je „imao šta da kaže“. Poslednjih decenija, maksimalno se okrenuo porodici i fokusirao na slikarstvo. Nemiran avanturistički poriv i „bogat život“ proveli su ga svim likovnim putevima a, naravno, i stramputicama. Vrstan portretista, majstor slikanja ljudske figure, posebno ženske, čuvar urbanih sećanja, slikar kamena i neba, nije mogao dugo ostati u takvim prizorima. Ubrzo su ga privukli nadrealisti, pa slikari fantastike, da bi se, nedugo zatim, usredsredio na meditativno i metafizičko slikarstvo. Povlačeći se od života, događaja i ljudi, uznemiren, „pritešnjen“ i razočaran u stvarnost, neke ljude i događaje, poslednjih godina nalazio je sebe samo u

„Snoviđenjima“, u apstraktnom slikarstvu, snažnog i ekspresivnog izraza u početku, umerenijeg i lirskijeg u kasnijoj fazi, pokušavajući da otkrije „trag u beskraju“ apsolutne slike. Posle višegodišnje odbojnosti prema javnom pokazivanju svojih dela, sluteći da je na kraju puta, pristao je da prikaže izbor iz „Snoviđenja“ (slike i gravire na platnu) i to na onom istom mestu na kojem je prvi put izlagao, gde je slikarski

rođen (galerija Politehničke akademije, danas galerija SKC-a Novi Beograd). Ispostavilo se da ga predosećaj ponet od „tamo gde su planine nebo...“ , ni ovoga puta, na žalost, nije izneverio. Izložba „Snoviđenja“, maja 2007, na mestu nekadašnjeg umetničkog polaska, bila je, u stvari, Nikovo zatvaranje kruga, opraštanje od sveta ljudi i slika, i viđenje pred odlazak na put bez povratka.